

Co když při odkrývání
minulosti najdete
svou osudovou lásku?

S DUŠÍ LVICE

PETRA LANGOVÁ

S duší lvice

Vyšlo také v tištěné verzi

Petra Langová

S duší lvice – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

S DUŠÍ LVICE

PETRA
LANGOVÁ

Copyright © Petra Langová, 2022
Cover design © Francesca Spinelli, 2022
Cover illustration © GoodStudio, Nikola Knezevic /
Shutterstock

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2022.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jíchová
Odpovědná korektorka Lucie Bednářová

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace,
místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény,
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity
fiktivně. Jakákoliv podoba s živými či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-430-9
ISBN e-knihy 978-80-7546-440-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-441-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-442-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Pro mou maminku.

Navždycky.

Prolog

„Tohle ti nikdy nedovolím! Nikdy, rozumíš? To tě radši zabiju!“ řvala jakási vyšinutá fúrie hlasem, který se až příliš nápadně podobal mému. „Neuděláš to! Nemůžeš to přece udělat!“

„Můžu, Lenko. Musím,“ zněla odpověď z druhého konce místnosti. Té nádherné, dřevem obložené místnosti plné barevných světýlek a voňavého chvojí v ručně malovaných vázách, které jsme spolu před necelými dvěma týdny koupili na bleším trhu. *Té místnosti*, co pro nás ještě včera znamenala celý svět.

Zbytek jeho slov jsem už skoro nevnímala. Vím jenom, že mluvil tiše, zatímco já vřískala čím dál hlasitěji. Že byl neuvěřitelně trapný.

Že jsem byla neuvěřitelně trapná.

Bezděky jsem nahmatala první věc, která mi přišla pod ruku, a vši silou ji po něm mrskla. Uskočil právě včas, zpola plná láhev Châteauneuf-du-Pape ho těsně minula, s brinkotem přistála na zdi za jeho hlavou a vybuchla v mohutný gejzír.

„Nenávidím tě, ty parchante!“

Krvavě červená sprcha ohodila reprodukcí Monetova Japonského mostu, nástěnné hodiny i starožitný příborník

s fotkou, na kterou jsem už nestihla koupit rámeček. Majestátní věže Sagrada Família, zalité odpoledním sluncem. A před nimi rozesmátý, očividně šťastný milenecký pár. Já mám na sobě dlouhé květované šaty, jež mi v poryvech větru vlají do všech stran, on mě zezadu objímá, chechtáme se jako blázni a je nám tak fajn, tak strašně moc fajn, že to snad ani nemůže být pravda. Stalo se to vůbec někdy...?

Jeden obzvlášť velký střep narazil do adventního kalendáře s půvabným motivem vánoční krajiny a štrhl ho s sebou na zem. Ráno jsme zapomněli otevřít první okénko, napadlo mě poněkud scestně. Vždyť dneska začíná prosinec. A my se tolik těšili, až ho spolu zapijeme. Chtěli jsme se radovat a slavit, že je to přesně půl roku, co jsem ten skvělý nápad proměnila ve skutečnost. Co jsem celá rozklepaná vystoupila z dálkového autobusu kdesi uprostřed obrovské, děsivé, naprosto cizí Prahy, zhluboka se nadechla a spolu s nervozitou, která mi už dobrých čtrnáct dnů nedala spát, pocítila i něco velmi zvláštního. Euforii. Nevysvětlitelnou, o to však pevnější jistotu, že sem kdoví proč patřím. Že právě tohle je život, o němž jsem snila. Právě tohle je město, kde se budou dít zázraky. Opravdu jsem se mohla tak fatálně splést?

„Všechno jsi mi zničil! Úplně všechno hezký, slyšíš? Přiju si, abys byl mrtvej!“

Ve stejném okamžiku, kdy jsem mu ta slova chrstla do obličeje jako kýbl jedovaté žíraviny, projela mou hlavou divná otázka. A ať jsem se snažila sebevíc, neměla jsem ponění, jak na ni odpovědět. *Udělala bych to znovu?* Opuštěla bych domov, práskla za sebou dveřmi, dala sbohem rodině i letitým kamarádům a nasedla do toho autobusu, kdybych už tenkrát věděla, že se mi tohle stane? Že přesně za šest měsíců, pět hodin a čtyřicet minut od chvíle, kdy jsem s tro-

chu nejistým, ale odhodlaným úsměvem začala psát první kapitolu své nové life story, mi jeden člověk vyrve srdce z těla, bez špetky slitování ho rozdrť a znechuceně na něj plivne? Byla bych vážně tak pitomá?

Upřel na mě skelný pohled. Oči měl plné slz a tvář štaženu do jakési bizarní, skoro až směšně zoufalé grimasy.

A najednou jsem pochopila, že tu odpověď znám.

„Nedokážu bez tebe žít, sakra!“

Poslední chabé zbytky sebeúcty mi zamávaly na rozloučenou a já se s hysterickým výbuchem pláče zhroutila na podlahu k jeho nohám.

„Nechod' nikam, lásko moje, proboha tě prosím!“

Ano. Udělala bych to znovu. Ani jediný moment bych nevzala zpátky. Ani jediné, jakkoliv hloupé rozhodnutí. Ani jedinou noc s ním. Protože přes veškerý vztek, přes veškerou bolest, přes tu odporně hořkou pachut' zklamání, kterou jsem právě teď cítila na jazyku, to prostě stálo za to.

„Víš vůbec, jak šíleně tě miluju?! *Te quiero, por amor de dios!*“

Udělala bych to znovu, nade vši pochybnost.

A někde v koutku svojí rozervané duše bych nepřestala bláhově věřit, že tentokrát to celé dopadne líp.

1. kapitola

Tuším, že byla středa, asi tak dvě hodiny odpoledne, když mě jásavě žlutý koráb RegioJetu vyplivl ze svých útrob. Zmateně jsem se rozhlédla po nástupišti a v zátylku jsem ucítila nepříjemné mrazení. Těžko říct, co ho způsobilo. Možná ty davy lidí všude kolem, možná ten vzduch, prosycený vůní léta, které už pomalu klepalo na dveře, ale i nedefinovatelnou směsicí pachů, z nichž se mi prudce zvedl žaludek.

Anebo za to mohla jen úplně obyčejná panika.

Co tady vlastně dělám?

Nahmatala jsem přívěsek na tenkém pozlaceném řetízku, obepínajícím můj krk, a několik vteřin jsem si ho soustředěně prohlížela. Skoro jsem měla pocit, že se na mě usmívá. Jako by mi říkal, ať nejančím, vždyť není důvod se čehokoliv bát. *Jsi moje malá lvice, která zvládne i nemožné, bude-li chtít!* Dvěma prsty jsem tu kovovou deštičku pohladila a zastrčila zpátky pod košili.

Já přece vím, co tady dělám.

A potom se v té chaotické zmeti cizích tváří objevila jedna důvěrně známá.

„Vítej, cestovatelko!“

Sledovala jsem, jak se ke mně prodírá, jak zvedá ruce, aby mi zamával na pozdrav, a všechny moje obavy byly v tu ránu pryč.

„Nečekáš moc dlouho, že ne?“

Zdál se mi jiný. Takovým zvláštním způsobem dospělejší. Vážnější. *Starší*. Měl oštrihané vlasy, byl trochu zarostlý a svoji oblíbenou džínovou bundu vyměnil za ležérně rozepnuté sportovní sako barvy nočního nebe. Už se nepodobal tomu praštěnému klukovi z Malšova, co si hrával na slavného divadelního režiséra a poslouchal tvrdou muziku. Byl to ctihodný, vysokoškolsky vzdělaný občan hlavního města. Pan učitel Šimon Linhart, můj dávný kamarád s velkým K. Můj dávný... ach bože. Při té vzpomínce jsem se mimoděk začervenala.

„No ty bláho!“ Spontánně rozpráhl náruč a popadl mě do ní. „Mám pocit, jako bychom se neviděli aspoň sto let!“

„A tři měsíce,“ doplnila jsem ho se smíchem. „Je až ne-skutečný, jak rychle to uteklo, vid’? Promiň, že jsem zmeškala tvou promoci, opravdu jsem se na ni těšila, ale –“

„Čert vem nějakou blbou promoci,“ mávl rukou. „Bakalářskej titul ještě není žádněj extra důvod k oslavám! Dokud ze mě nebude magiistr, můžu si o slušně placený práci nechat leda tak zdát. Vsad’ se, že neuhodneš, kolikrát jsem tohle geniální moudro slyšel z úst své matky!“

Znovu jsem se rozesmála. „To je celá Naďa. Umí bejt hodně vytrvalá, když jí o něco jde! Takže ona... se pořád zlobí?“

Místo odpovědi jen rezignovaně potřásl hlavou a kývl na prošedivělého řidiče autobusu, přešlapujícího kolem nás s čím dál nasupenějším výrazem. „Omlouvám se, že tady zdržujeme, pane. Hned budeme pryč.“

Vysoukal z úložného prostoru dva napěchované kufry a hlasitě zaúpěl. „To si snad děláš srandu! S tímhle nákla-

dem se vláčíš skoro přes půl republiky? Copak jsem ti nenabízel, že pro tebe zajedu až do Malšova?“

„Jsem dospělá a soběstačná žena, Šimone. Další geniální moudro, který si vyslechneš aspoň tisíckrát, pro změnu z mejch úst! Když ho budu sobě i vám všem do zblbnutí opakovat, možná mu časem uvěřím i já sama.“

„O tom ani v nejmenším nepochybuji,“ ujistil mě, zatímco jsme společnými silami vlekli můj skromný majetek přelidněnou ulicí k parkovišti. „Každej by neměl koule na to, aby se jenom tak sbalil a místo budování rodinného hnízdečka vypadnul sem k nám, do tohohle blázince. Vždyť ty si zasloužíš metál za odvalu, Lenko!“

Uchichtla jsem se, spíš hořce než pobaveně. Smutný fakt, že moje velkolepé plány s budováním rodinného hnízdečka skončily dřív, než vůbec stihly začít, by se dal vyložit všelijak, jenom ne jako záležitost hodná metálu. Nehledě na to, že ani jeden z oněch velkolepých plánů nebyl ve skutečnosti *můj*, nýbrž mé rodiny. A určitým způsobem možná i Jiřího, bůhví. Já sama jsem to každopádně cítila jinak. Já si přála mnohem víc než vlažný, rozumný, veskrze přátelský vztah s někým, kdo na mě vlastně tak trochu zbyl. Utéct pryč mi připadalo jako to nejschůdnější řešení. Děda se tehdy nechal slyšet, že nevím, co chci, maminka s tetou Gábi jen lomily rukama a Jiří mě nazval bezcitnou káčou, která ho dva a půl roku vodila za nos. Nemohla jsem než souhlasit. Bezcitná káča, *nice to meet you*. Holka, co má místo srdce kus žuly. Ubohá tragédka, jež kdysi dávno zahořela láskou ke svému spolužákovi, ale neodvážila se mu to říct. A tak o něm prostě jen v tichosti snila. Trpěla jako zvíře, kdykoliv ho zahlédla s jinou, a její radost, že žádný z těch románků nevydržel ani týden, byla doslova povznášející. Dokud nepřišlo to osudné, nezvykle horké léto před čtyřmi roky.

Dokud se na scéně neobjevila *ona*. Rozmazlená, drzá, snad až přehnaně sebevědomá slečinka z Prahy, kterou od první chvíle nesnášel. Kterou od první chvíle k zbláznění miloval. Veškeré zbytky nadějí, že by se jeden tajný holčíčí sen mohl proměnit v realitu, zmizely jako pára nad hrncem, a s nimi se navždy ztratila i moje schopnost mít někoho ráda. Hluboce, opravdově, celou svou duší, blablabla. Beztak jsou to všechno jenom hloupé žvásty z romantických filmů.

„Jsi nějaká zamlklá,“ konstatoval Šimon, když jsme se na třetí pokus zdárně vymotali z parkoviště a tempem úměrným pražské odpolední špičce zamířili k mému novému domovu. „O čem přemýšlíš?“

„O tobě,“ přiznala jsem s noštalgickým pousmáním.

Zahradní Město-východ. Jak roztomilý název čtvrti, ve které má člověk strávit příštích několik týdnů (měsíců? let?) svého života! Hotový ráj na zemi, chtělo by se věřit. Oáza klidu uprostřed pulsující metropole, voňavá, plná fontán a rozkvetlých záhonů, nad nimiž poletují duhově zbarvení motýlci.

Anebo taky prd.

Při pohledu na nekonečné řady panelových monster, které nás obklopovaly ze všech stran, mi po těle naskočila husí kůže.

„No jo. Náš Malšov to zrovna není, vid’?“ vzdychl Šimon, když jsme před jedním z nich zastavili. „Ale časem si zvykneš, neboj.“

Vyjeveně jsem si tu obří, pískově žlutou kreaturu prohlížela a marně se snažila zklidnit dech. „Myslíš...? Copak ty sis někdy zvyknul?“

Svraštil čelo. Už odmala měl spouštu vznešených cílů a jsem si jistá, že zapustit kořeny právě tady, na tomhle po-

nurém místě, k nim nepatřilo ani náhodou, jenže co mohl dělat. Osud zkrátka rozhodl za něj. Za ně za oba.

Snažili se spolu být, jak jenom to šlo. Neúnavně pendlovali mezi Prahou a jižními Čechami, navštěvovali se o svátcích i víkendech, během prázdnin nedali jeden bez druhého ani ránu. Po uši zamilovaný, dokonale sehraný pár, který se nebojí žádné výzvy. Pak ale vypuklo covidové šílenství a všechno bylo najednou vzhůru nohama. Ve zlomku vteřiny se celý jejich svět změnil k nepoznání. Po roce uštavičných zákazů, strachu a téměř nepřetržitého odloučení došla Šimonovi trpělivost. Jednou ráno si prostě sbalil kufry, nechal své rodině na stole krátký vzkaz, sedl do auta a rozjel se za ní.

Tentokrát už navždycky.

„Tak co, připravená?“ Povzbudivě mě chytil okolo ramen. „Honem pojď, nebo nás ta moje semetrika hned ve dveřích zpucuje, kde jsme takovou dobu. A za trešť nám nedá nic k obědu, to se klidně vsad’! Však už ji nějakej pátek znám,“ zazubil se a něha, se kterou to říkal, byla přímo dechberoucí.

* * *

Vlítly jsme si do náruče jako dvě střelené pubertáčky.

„Nemůžu uvěřit, že jsi tady!“ pištěla má kamarádka Annie, zatímco mě vši silou objímala. „Fakt jsme se báli, že si to nakonec rozmyslíš, vrátíš se k Jirkovi, nikam neodjedeš a ... hurá, já mám takovou radost!“

Vymanila jsem se z jejího sevření a pátravě se na ni zadívala. Byla o něco hubenější než tenkrát, vlasy měla upravené do slušivého mikáda a levé rameno jí zdobil vytetovaný obrázek černé kočky, jinak se ale vůbec nezměnila. Pořád stejně bláznivá, upovídaná holka, co se jí jiskří oči a směje se každé hlouposti.

„Ukážu ti celou Prahu, úplně všechny hezký místa! A zejtra ráno tě vezmu k nám do hotelu, poznáš svoje budoucí kolegy a trochu se zaučíš, abys mohla hned v pondělí nastoupit! Teda... platí to ještě, že jo?“

„Nech tu chudinku aspoň pár minut vydechnout,“ zavrčel z kuchyně Šimon. „Ani se tady nerozkoukala, neviděla svůj pokoj, nedostala najíst, a ty už ji otravuješ s prací! Na to snad bude času habaděj, nemyslíš?“

Omluvně se uculila, popadla jedno z mých štokilových zavazadel a s teatrálním funěním ho dovlekla k prahu smetanově bílých dveří na druhém konci předsíně.

„Vítej doma, Léno,“ mrkla na mě a já měla co dělat, abych pod tíhou nečekaného dojetí zadržela slzy.

Nové místo k životu. Nová postel. Nový začátek.

Rozhlížela jsem se po nijak zvlášť útulné, ale překvapivě velké místnosti s oranžovými stěnami plnými fotek, plakátů a zarámovaných puzzle, nervózně jsem se usmívala a srdce mi bušilo jako o závod.

„Můj bejvalej pokojík,“ vysvětlila Annie rozpačitým hlasem. „Žádná hitparáda, já vím. Od té doby, co se máma odstěhovala a tenhle byt nám přenechala, to tu vlastně sloužilo jenom jako skladiště nepotřebnejch krámů. Chtěli jsme ho trochu upravit, než přijedeš, čerstvě vymalovat, koupit jiný záclony a tak, jenže prostě nebyl čas. Šimon má zrovna zkouškový, do toho učí na zušce, já vyfásla v hotelu směny navíc, když nám teď chybí jedna recepční, takže holt... promiň.“

„Ale jdi! Vždyť je to naprostej luxus,“ ujistila jsem ji bez špetky ironie. „Ty ani netušíš, jak jsem vám vděčná, že mě u sebe necháte bydlet! Nebude to na dlouho, slibuju. Jen co se trochu zmátořím, hned vyklidím pole a pronajmu si

vlastní byt. A ohledně těch tvých směn...“ Pevně jsem ji chytla za ruce. „Aspoň jednu starost si můžeš vyškrtnout. Vaše nová posila hlásí nástup do služby!“

Znovu jsme si padly kolem krku a jako na povel se obě rozchechtaly.

Téměř půl hodiny po jejím odchodu jsem, konečně klidná a s hezkým pocitem v duši, stála u dokořán otevřeného okna, nechala myšlenky, ať mi jenom tak bez cíle proudí hlavou, vdechovala vůni teplého červnového vzduchu a dívala se na svět kolem sebe. Takhle z výšky vypadal mnohem míň strašidelně, než se mi zdálo před chvilkou. Panelová monštra, oděná do pestrobarevných hávů, působila najednou skoro kamarádsky, překvapilo mě množství travnatých ploch podél chodníků, odněkud z dálky ke mně dolehlo ptačí trylkování a já už ani na okamžik nepochybovala, že jsem se rozhodla správně.

Že tohle je život, o němž jsem snila. Tohle je město, kde se budou dít zázraky.

Pozlacený medailon se mi lehce zhoupł na krku a sluneční paprsky ozářily vyrytého lva s mohutnou, dokonale propracovanou hřívou, který už zase vypadal, jako by se na mě smál. Přitáhla jsem si ho k obličeji a ten konejšivý úsměv mu oplátila.

Já přece vím, co tady dělám.

2. kapitola

„K řídovi se chovej mile, ale trochu odměřeně, nezapomeň zdůraznit, že máš coby recepční skoro tříletou praxi, a bude z tebe nadšenej!“ poučovala mě Annie cestou do hotelu. Blížilo se půl sedmé ráno a v ulicích Prahy už vládl čilý ruch. Vystoupily jsme z tramvaje, proběhly parkovištěm, minuly dlouhou řadu nevzhledných činžáků, několikrát přešly silnici a mé nitro začínala ovládat hysterie. Tohle přece nikdy nedokážu. Ne se svým žaloštným orientačním smyslem! Hned při první příležitosti tu zabloudím a víckrát už mě nikdo nenajde. Celé to byl uhozený nápad, já chci zpátky do Malšova, prosím!

„Dája s Editou jsou moc fajn kolegyně, určitě si je oblíbíš. Naše pokojský a číšníky jakbysmet. Šéfkuchaře Arnošta ve vlastním zájmu ignoruj, vzteká se kvůli každý hlouposti, bručoun starej! Ale buď klidná, od srpna jde vařit k Pinkasům a my pevně doufáme, že ho nahradí někdo trochu snesitelnější. Jediná opravdová potížiščka, a na tu fakt pozor,“ zvedla varovně prst, když se před námi v celé svojí kráse objevil honosný, cihlově červený dům s nápisem Hotel Olymp, „je manažerka Ingrid. Větší krávu jsem jakživ nepotkala, to ti můžu klidně odpřisáhnout! Modlíme se ke

všem svatejm, aby jí ten sexy Španěl, co si ho za pár tejdnu bere, udělal aspoň čtyři děti, pokud možno hned!“

„Ona se vdává do Španělska?“

„Až takovou radost by nám nedopřála, bohužel,“ protáhla pusou. „Diego je sice čistokrevnej Katalánec, z nějakýho úchylnýho důvodu se ale před lety vrhl na podnikání tady v Čechách. A světe div se, ono mu to celkem jde! Příští měsíc chystají hogo fogo svatbu, což je teď asi jediný téma, který s tou nánou můžeš probírat, aby sis udržela její pozornost. Jo, a ještě cokoliv o Jakubu Hornovi! Zná ho už odmalička, jsou spolu dokonce v nějakým příbuzenským vztahu. Teda, aspoň to takhle všem vypráví. A nadýmá se u toho pýchou, jako kdyby snad velkého komisaře Fleminga stvořila ona sama, slepice jedna blbá!“

„Kdo je komisař Fleming?“ Začínala jsem mít obavy, že mi z té přehršle zmatených informací co nevidět praskne hlava. „A... kdo je Jakub Horn?“

„To si děláš srandu?“ rozesmála se. Natolik hlasitě, až po nás dvě korpulentní dámy, hovící si na lavičce před hotelem, trochu podrážděně šlehy očima. „Ze který planety jsi spadla, že nevíš, kdo je Jakub Horn? Jeden z našich nejprodávanejších spisovatelů, ty analfabete! Copak tys nikdy neslyšela o *Nárku čarodějnic*? Vždyť se podle něj točí i seriál! Je sice pravda, že *Vrah s bílou lilií* mě bavil mnohem víc, tam jsem byla napnutá od začátku až do konce, ale každá z těch knížek má svoje kouzlo. Fakt nemůžu uvěřit, že je neznáš!“

Rozpačitě jsem trhla rameny. „Já detektivky nečtu.“

„No tak s tím se naší Ingrid radši moc nechlub, jestli si to u ní nechceš hned první den pohnojit,“ zazubila se těsně předtím, než stiskla kliku mohutných prosklených dveří.

Se staženým hrdlem jsem ji následovala do rozlehlé, spoře osvětlené haly, zprava lemované béžovou pohovkou,

vitřinou plnou nevkusných suvenýrů a dlouhým recepčním pultem z mahagonového dřeva. Levé straně dominoval půlkruhový bar, lednice s nápoji, jakýsi předpotopní presovač a čtyři ratanové stoly.

„Sem chodí hosti relaxovat,“ vysvětlovala Annie, zatímco mě k jednomu z nich usadila. „Vaříme jim kafe, nalíváme víno, posloucháme jejich opilecký bláboly a čas od času je nad ránem rozčileně vyháníme do pokojů, protože jinak by se odtud nezvedli asi nikdy. Ale žádnéj strach, tohle se ti stane tak jednou, maximálně dvakrát!“

„Za rok...?“

„Za tejdén,“ vyprskla smíchy, když si všimla mého zděšeného výrazu. „Samozřejmě kecám! Noční jsou tu většinou naprosto pohodový, můžeš při nich nerušeně pařit hry, dívat se na filmy a přečíst spouštu zajímavějších románů, třeba ty s komisařem Flemingem v hlavní roli!“

„Což je vážně dobrý vědět,“ dodala sympatická brunetka v elegantním, skořicově hnědém koštymu, která se mi záhy představila jako Edita. „Podle rozpisu to vypadá, že hned v pondělí jednu takovouhle pohodovou noční vyfasuješ. Ale neboj, do té doby tě náležitě zaškolíme a vysvětlíme co a jak, kdyby ti snad některý z těch opilců hodlal dělat nemravný návrhy!“

To už se smály obě. Potom si šly předat službu a já tam zůstala úplně sama. Rozechvělá, nervózní, ztracená v tom nezvykle tichém cizím prostoru, který mě děsil mnohem víc než sebenapínavější detektivka.

K panu řediteli, šarmantnímu padesátníkovi s vyholenou hlavou a legračně tvarovaným knírem, jaký nosíval Charlie Chaplin, jsem se dle instrukcí chovala mile, ale trochu odměřeně, dvěma usměvavým klukům v číšnických ves-

tách jsem bez váhání dovolila, aby mě na uvítanou zulíbali, protivnému kuchaři Arnoštovi jsem se po celý den snažila vyhybat a půvabná rusovláška Ingrid, která vtrhla na scénu úderem jedenácté hodiny, si navzdor veškerým pomluvám okamžitě získala mou přízeň. Pozvala mě do své kanceláře, šálkem pekelně silného ristretta jsme si připily na tykání, a než jsem se vzpamatovala, držela jsem v ruce její mobil s fotkou divukrásných sněhobílých šatů.

„Já věděla, že budeme kamarádky!“ reagovala na můj spontánní, možná až přehnaně hlasitý projev obdivu. „Nechala jsem si je ušít *u nás* v Barceloně, v jednom z nejluxusnějších módních salónů! Diego, můj snoubenec, mě v nich před svatbou vidět nesmí, tak jsem je aspoň ukázala svému *blízkému příteli*, panu spisovateli Hornovi, a byl z nich nadšený stejně jako ty.“

„Ach bože, to snad ne!“ chytla jsem se za pusu. „Chceš mi tvrdit, že se znáš s Jakubem Hornem? Osobně? Tomu teda říkám bomba!“

„Ve skutečnosti jsme příbuzní,“ vychutnávala si můj úžas. „Sice až z druhého kolene, ale i to se počítá. Naprosto mimořádný člověk, a velmi charismatický, nutno podotknout! Máš ráda jeho knihy?“

„Ještěli ráda?“ Teatrálně jsem si přitiskla dlaň na srdce. Uf! Bývalí kolegové z ochotnického divadla by nestačili zírat, jakou hvězdu mezi sebou měli. „Žádnej autor na světě nepíše tak geniální příběhy jako on! Jeho *Vraha s bílou lilii* jsem četla aspoň tisíckrát, líbil se mi dokonce mnohem víc než... ehm, to o těch čarodějnicích. Ale možná se mnou nebudeš souhlasit.“

„Jistěže budu,“ rozplývala se. „Jsi moje spřízněná duše, Lenko! Poslouchej...“ Zamyšleně svraстила obočí a změřila si mě dlouhým pátravým pohledem. „Řeknu ti teď něco,

z čeho se asi zblázníš. Třináctého června bude v Jazz Doc-ku slavnostně pokřtěn jeho nejnovější román. Jsem na tu velkou událost pozvaná a stále se nemohu rozhodnout, koho vezmu s sebou. Diega tyhle společenské akce moc nezají-
mají, no a můj šílený bratr, který mi slíbil doprovod, bude tou dobou nejspíš plachtit s roga-lem někde nad francouz-
skými Alpami, takže...“

„Páni! Tvůj brácha lítá na rogalu?“

Znechuceně zkrivila ústa. „Ach ano. Lítá na rogalu, leze po skalách, potápí se a skáče bungee. Zatímco jeho přátelé budují úspěšnou kariéru, vydělávají peníze a staví si vlastní domy, aby měli kde založit rodinu, on zůstane navždy snílkem toužícím po dobrodružství! Romantické, vid’? Divím se, že mu chudák máma už dávno nenakopala prdel, blbečkovi nezodpověným!“ V záchvatu rozhořčení na okamžik vypadla z role kultivované dámy, ale ihned se vzpamatovala. „Takže můj dotaz zní – půjdeš na ten křest se mnou?“

Tentokrát jsem se nemusela ani moc snažit, abych vypa-
dala šokovaně. „Počkej. Děláš si legraci?“

„O důležitých věcech nikdy nežertuju,“ uchichtla se, zjev-
ně potěšena svým ohromným výrazem. „Jenom mi netvrď, že si v duchu nepředstavuješ, jaké to asi je, vidět svého lite-
rárního idola na vlastní oči! A já ti ten skvělý zážitek mile-
ráda zprostředkuju. Jako důkaz náklonnosti, chápeš?“

Nechápala jsem. Ale dojatě jsem poděkovala. Natolik do-
jatě, že se Annie, šmírující nás za dveřmi, div neudusila smíchy.

„Tak jo,“ dobírala si mě, když jsem celá vykulená opustila
kancelář své nové přítelkyně na život a na smrt. „Lízt do
zadku umíš fakt bezvadně, to se ti nedá upřít!“

Zhroutila jsem se na židli za recepčním pultem a provinile schovala obličej do dlaní. „Vždyť já nechtěla nic jinýho, než abychom spolu vycházely! Myslela jsem, že přeháníš, vůbec se mi nezdála tak špatná, chovala se ke mně moc hezky a...“

„Hmm. Jak dlouho ti ten pocit vydržel?“

„Do chvíle, než vytáhla fotku svatebních šatů, co jí ušili až u nich v Barceloně. Takže zhruba pět minut.“

„Hele, zkus to brát z tý lepší stránky. Křest Hornovy knihy je celkem významná kulturní událost, na kterou se nedostane jen tak někdo, a ty seš jednou z vyvolenejch! Budeš se mile usmívat, dáš si drink, nasaješ atmosféru literárního světa, prohodíš pár vřelých slůvek se svým idolem...“

„Pár vřelých slůvek???“ zděsila jsem se. „A o čem, proboha? Ještě ráno jsem neměla tušení, že někdo takovej vůbec existuje!“

„Třeba si tím v očích velkého Mistra šplhneš,“ řetala se jako blázen. „Fanatický obdivovatelky už mu jistě lezou krkem, tvá přítomnost pro něj bude osvěžujícím zpestřením! Anebo holt sedni k internetu a něco málo si o něm naštuduj, ať tam nejsi za úplnýho debila.“

Poslušně jsem klikla na ikonu Googlu.

„Ale já nemyslela teď hned! Do křtu ti zbývá spousta času, zatímco *do týhle práce* nastupuješ za pár dní! A ještě jsme neprobraly ani desetinu toho, co tě dneska musím naučit.“

A tak jsem vypustila z hlavy všechny bezvýznamné hlouposti, abych se mohla plně soustředit na zasvěcení do toho, co mě čeká. Což se mi dařilo překvapivě dobře.

Když jsme krátce po sedmé hodině večerní opouštěly hotel, cítila jsem se naprosto vyřízená, k smrti unavená, ale maximálně spokojená.

„Zvládla jsi to jako skutečnej profík,“ jásala Annie. „Je vidět, že máš talent i na jiný věci než jen na to svoje malování. Bude z tebe úžasná posila týmu!“

Bezmyšlenkovitě jsem příkyvovala a dělala, co bylo v mých silách, abych si vryla do paměti každý detail cesty vedoucí k tramvajové zastávce. Teď přejdeme na druhý chodník. Mineme tu roztomilou kavárnu s obří maketou zmrzliny před vchodem. Zahneme za roh. Aha, takže nezahneme. Táhle je krámek se sportovním oblečením, to by mohl být můj záchytný bod! Nejsem přece až tak pitomá. *Já to dám.* Nebudu tady bloudit jako nějaký ubožák, co téměř dvacet čtyři let nevytáhl paty z Malšova! No vida, tuhle ulici poznávám, je tam to mrňavé bištro a zahrádka, na které... na které...

Prudce jsem se zarazila.

„Posloucháš mě vůbec? Ježíši, Lenko, vždyť ty se tváříš, jako bys viděla ducha!“

Stál přímo naproti nám. Škaredý, oprýskaný, s vymlácenými okny v horních patrech. *Pivnice U Modřínů*, hlásal nápis nad jeho vchodem. Cítila jsem, jak mi po zádech přejíždí mráz.

„Tak haló, co se děje? Proč na ten barák furt zíráš?“

Protože on na mém seznamu není. Skoro bych mohla přisáhat, že ne!

„Copak já zírám? Jenom... jsem si nevšimla, že jsme tudy ráno šly.“

„No jo,“ pohodila hlavou. „Pěkně hnusnej pajzl. Stahujou se sem pochybný existence z celýho okolí, což je došť nepříjemná věc. K našemu hotelu to mají s bídou pár set metrů, takže tam občas někdo z nich nad ránem zabloudí, aby se dorazil. Na tohle si dávej fakt bacha!“ Opět to její varovně zvednutí prstu. „Pořádne se v noci zamkni a nikoho divný-

ho dovnitř nepouštěj, jasný? S těmahle týpkama není radno si cokoliv začínat, to mi věř.“

Znovu jsem přikývla. Jako v mrákotách. A zbytek cesty k tramvaji už jsem nebyla schopná vnímat.

* * *

„Vypadáš moc dobře,“ konstatovala mamka s očividnou radostí. Na náš video hovor jsem se chystala téměř hodinu, oblékla jsem si zbrusu nové tričko, vykartáčovala vlasy, uklidila pokoj a dala si opravdu záležet, abych působila jako nejšťastnější osoba pod sluncem.

„Protože se moc dobře cítím,“ ujistila jsem ji. A potom jsem začala nadšeně vyprávět, jak probíhal můj první den v hotelu. Vynechala jsem jen pár zanedbatelných drobností, jako třeba fakt, že to byl došť možná i můj *poslední den* v hotelu, jelikož na svoje nové pracoviště víckrát v životě netrefím. Pomlčela jsem taky o nerudném kuchaři Arnoštovi, nejprotivnějším chlapovi, jakého jsem kdy viděla, o Ingrid a její trapné pozvánce na křest románu velkého Mistra, no a hlavně... o pivnici U Modřínů.

Což nebyl zrovna dobrý nápad. Existují-li na světě lidé, kterým nedělá problém číst cizí myšlenky, patří k nim bezesporu moje matka.

„A jak jsi daleko s pátráním?“ otázala se zničehonic a já proti své vůli zrudla. „Už máš nějakou stopu?“

„O čem to mluvíš, křištepáne...?“

„Ach, Leničko.“ Výraz v jejím obličejí mi ani na vteřinu nedovolil pochybovat, že sakra dobře ví, o čem to mluví. „Nemysli si, že jsem hloupá. Že jsem tenkrát neviděla, jak se schováváš za těmi dveřmi a tajně posloucháš, co si s Gábinou povídáme. A pár týdnů nato se shodou neuvěřitelných náhod stěhuješ zrovna do Prahy.“

„To přece nebyla žádná shoda náhod! Rozešla jsem se s klukem, potřebovala jsem nutně vypadnout z Malšova a... Annie mi tady sehnala dobrou flek.“

„No jistě,“ povzddechla si. „Takže co? Máš aspoň tušení, kde tu ženu hledat?“

„Jak to myslíš, hledat? Proboha, mamí...“ Zahanbene jsem se kousla do rtu. „Ona mě vůbec nezajímá! Je mi absolutně fuk, jestli ji najdu nebo ne, přísahám! Já chci jenom...“

„Odhalit dávné tajemství lva. A moji pomoc k tomu nepotřebuješ? Můžu třeba zavolat Gábině a vytáhnout z ní další informace, které by tě dovedly k –“

„Ale to není vůbec nutný, maminko! Vždyť říkám, že je mi ta osoba úplně volná. Mám svůj vlastní život, pomalu se tu rozkukávám, nastupuju do nové práce a... navíc...“ Ucukla jsem pohledem. „S tetou Gábi už jsem mluvila.“

A pak jsme plynule přešly na počasí, klepy o celebritách a žhavé novinky z naší vesnice, což nám vydrželo dalších pětatřicet minut.

Té noci jsem nebyla schopná usnout. Civěla jsem do stropu a marně se snažila ignorovat všechny ty podivné zvuky, doléhající ke mně otevřeným oknem, záda jsem měla celá zpocená a hlavu plnou chaotických myšlenek. Kolem půl třetí jsem to vzdala. Rozsvítila jsem lampičku a jala se prozkoumávat obsah své milované cestovní brašny, kterou jsem v tom včerejším zmatku nějak zapoměla vybalit. Plyšový lev Hugo, věrný kamarád z dětství. Fotoalbum plné nošalgických vzpomínek. Fitzgeraldův *Velký Gatsby*, nejhezčí knížka, jakou jsem kdy četla. Pouzdro s tužkami a nepostradatelný skicák, do kterého musím co nejdřív začít znovu kreslit. A nakonec... vzorně složený list papíru

v umělohmotných deskách, ozdobených podobiznou Maggie Simpsonové. Nejméně poště jsem si přečetla jeho obsah, jakkoliv zbytečné mi to připadalo. Všechna ta barevně zvýrazněná telefonní čísla, adresy a názvy jsem viděla už tolikrát, že bych je mohla odříkat klidně i ze spaní. Teď už jsem neměla nejmenší důvod k pochybám. V rozmanité plejádě topolů, kaštanů, dubů a lip něco podstatného scházelo.

Nebyl tam ani jediný modřín.

Ani jediná pivnice U Modřínů.

3. kapitola

Ten zápach se nedal snést. Sotva jsem vstoupila dovnitř, zvedl se mi žaludek tak hrozným způsobem, že nechybělo moc a vyhodila jsem celý jeho obsah na podlahu. Promnula jsem si oči, aspoň na pár vteřin zadržela dech a rozhlédla se kolem sebe. V téhle místnosti bylo nechutné snad úplně všechno. Proteklý strop plný obřích žlutohnědých fleků, lustr, jemuž chyběla polovina stínidel, zaprané ubrusy na stolech a především lidé, co u těch stolů seděli. Nikdo z nich mi naštěstí nevěnoval pozornost. Hráli si s telefony, popíjeli pivo, sledovali fotbalový zápas na překvapivě moderní obrazovce v rohu lokálu, anebo jen tak tupě zírali do svých skoro prázdných püllitrů. Jako ti dva ubožáci na barových stoličkách, kteří vypadali, že se z nich každým okamžikem sesunou k zemi.

Ale no tak, vždyť já to zvládnu, prolétla mi hlavou slova, jimiž jsem před několika málo hodinami uklidňovala nešťastného Šimona. Kvůli mimořádné zkoušce v místní ZUŠ, kde už půl roku nacvičoval se svými svěřenci jakési divadelní vystoupení, krachl jeho ušlechtilý plán poskytnout mi dnes večer doprovod. Nikoliv sem, do téhle hnusné knajpy, ale na mou první noční směnu v hotelu Olymp. Pro

něj i pro Annie to byla událost natolik velkolepá, že se rozhodli neponechat nic náhodě a hlídat mě na každém kroku jako malé děčko. Očividně vycítili, jak panický strach z té cešty mám, a chtěli mi aspoň trochu ulevit. Což ve finále bohužel neklaplo, a vlastně ani klapnout nemohlo. Ne s takovým magorem, jako jsem já! S magorem, který strávil podstatnou část uplynulé noci plesáním nad genialitou nápadu tak šíleného, že to vážně nemá obdoby. A teď, když se onen nápad nezvratně měnil v ještě šílenější skutečnost, už bylo pozdě couvnout.

Bezděky jsem nahmatala svůj pozlacený medailon, pevně ho stiskla v dlani a odhodlaným, naoko sebevědomým krokem vyrazila vstříc osudu.

„Co to bude, krásná vílo?“ zakřenil se na mě pan výčepník a ti dva zoufalci na barových stoličkách div neomdleli smíchy. Zrudla jsem až za ušima a nervózně si odkašlala.

„Promiňte, já jen... někoho hledám.“

„Hm, tak to máš dost blbý!“ rozchechtal se jeden z nich. „Páč tipuju, že tady ho fakt nenajdeš! Vílo. Krásná!“

Střelila jsem po něm znechuceným pohledem. Vypadal opravdu žaloštně. Mýdlo a holicí strojek neviděl už dobrých čtrnáct dnů, což ho ale s největší pravděpodobností vůbec netrápilo. Maštné vlasy mu padaly do upoceného, tak nějak divně zmuchlaného obličeje, šklebil se jako idiot a zjevně si připadal nadmíru vtipný.

„Si s náma radši něco dej, ne?“ vložil se do debaty jeho parták. „Takovádle roztomilá číča tu přece nemůže bejt samotná! No že jo?“ obrátil se na kolegu vtipálka a žoviálně ho plácl po zádech. Další bouřlivá salva opileckého smíchu.

„To už by stačilo, chlapi,“ okřikl je barman a postavil před ně dva čerstvě naplněné půllitry. „Nevejráme po ženskéjch,

chlaštáme! Pokud možno bez debilních keců. A koho že vy to vlastně hledáte, slečno?“

Cítila jsem, jak mi něčí neviditelná tlapa bolestivě svírá krk. „Jednu paní, která... totiž... Marii Hájkovou. Určitě mám špatnou adresu, vidíte?“

„Jo aha, naši Máňu,“ konstatoval nevzrušeně, zatímco kusem roztřepeného hadru utíral mokré skleničky na víno. „Ale ta slouží až příští tejden, od pondělka do soboty. Chcete jí něco vzkázat?“

Jako ve snách jsem zavrtěla hlavou, tiše jsem poděkovala a uháněla pryč, aniž bych těm dvěma uslintaným tragédům věnovala jediný pohled.

Teprve o pár set metrů dál, když jsem byla jakž takž schopná popadnout dech a znovu vnímat svět kolem sebe, mi všechno došlo.

Ona existuje!

Po téměř čtvrt roce intenzivního pátrání a zhruba milionu neúspěšných telefonátů jsem ji našla. Jedinou osobu v téhle galaxii, která dokáže odhalit tajemství lva.

* * *

Ačkoliv se to zdálo neuvěřitelné, k hotelu Olymp jsem trefila hned na druhý pokus. Annie mě už celá napjatá vyhlížela mezi dveřmi, nezvykle důležitým tónem mi udělila několik posledních rad, předala vzkazy a nejmíň poště se úzkoštlivě zeptala, jestli to bez její pomoci fakt zvládnu.

„Ráno nikam nevstávám, můžu tady s tebou klidně zůstat, kdybys třeba měla strach...“

„Ale já nemám strach,“ ubezpečila jsem ji. *Po tom, co jsem před chvílí prožila, mě už nevyvede z míry absolutně nic*, chtělo se mi dodat. „Budu se řídit tvejma pokynama,

o půlnoci zamknu a nikoho divnýho nepuštím dovnitř, čestný slovo!“

Trochu nedůvěřivě přikývla. „Tak mi aspoň slib, že zavoláš, pokud se cokoliv stane. Dám si mobil k posteli, abych –“

„Nedáš! Nezavolám! Nestane se vůbec nic!“ trvala jsem na svém. „Panebože, Annie, skoro dva a půl roku jsem v recepci pracovala. Nevidím jedinej důvod, proč bych se měla bát! Chodí sem snad strašit zlí duchové, nebo co?“

Ocenila ten fůrek poněkud křečovitým úsměvem, naposledy mě objala a vyrazila na tramvaj. Konečně jsem se mohla zhluboka nadechnout.

Moje první směna v hotelu Olymp právě začala.

Nevěřila bych, že to bude až takhle jednoduché. Papír s tučně vytištěnými úkoly, které musím během noci bezpodmínečně splnit, jsem sice pro jistotu měla pořád na dohled, k radoštnému poznání, že se bez něj celkem snadno obejdu, mi však stačilo jen pár hodin. Ubytovala jsem skupinku maďarských turistů, v lobby baru jim nalila víno, vyřídila nezbytnou administrativu, pečlivě vyplnila rezervační list, o půlnoci spočítala tržbu a dala si nohy na stůl. Tedy, obrazně řečeno. Všudypřítomné oči kamer, rozvěšených po celé budově, mi takový komfort nedopřály. Pocit, že jsem sledovaná skoro na každém kroku, nebyl nijak zvlášť příjemný, když jsem se ale krátce před půl jednou uvelebila u obřího monitoru, abych si následujících dvacet minut s téměř úchylným zaujetím prohlížela, co se kde šuštne, musela jsem uznat, že to šmírování má něco do sebe.

Popíjela jsem heřmánkový čaj a vzrušeně prozkoumávala detaily hotelových chodeb, jídelny, skladu i tmou za-

halených venkovních prostor. Huště provazce deště, který už dobrou hodinu zběsile bubnoval do vchodových dveří, vypadaly jako tlustá bílá vlákna pavučin. Matně osvětlená lavička před hotelem se v tom chaotickém obrazu téměř ztrácela a podivný stín, klátící se přímo nad ní, mě začínal trochu děsit. Chvilí připomínal obludného psa, chvíli zas jakousi mytickou bytost s rozevřenou tlamou. A v jeden moment se dokonce zdálo, že...

Klikla jsem na příslušné okénko, abych si tu bizarní scénu zvětšila. Ale ne! Tohle přece nemůže být pravda. Na té lavičce *seděl člověk!*

Můj rozum prohrál několikavteřinový boj se svědomím, které mi vzápětí striktně nařídilo popadnout deštník a vyběhnout ven. Cítila jsem, jak se mi ježí chloupky po těle, když jsem se k tomu přízraku blížila.

„Promiňte, že vás ruším, ale... jste v pořádku?“

Napůl tam seděl, napůl skoro ležel, zachumlaný do promáčené flísové mikiny s roztrženým rukávem. Děšť ho zuřivě mlátil přes nateklý, popelavě šedý obličej, co neměl vůbec žádný výraz. Vypadal jako mrtvola. Proti své vůli jsem se začala třást.

„Tak haló, pane, slyšíte? Je vám špatně? Chcete zavolat sanitku?“

Zvedl ke mně krhavé oči a cosi nesrozumitelného zamumlal. A v ten okamžik mi to došlo. Kdepak sanitku! Tenhle blázen potřebuje tak nanejvýš pár facek, silné kafe, postel a hlavně vanu! To aroma, které se z něj linulo, bylo přímo úděsné.

„Hele, nesar se do mě. Dyť ty vo tom všem víš úplně... ech. To je nákej blbej fór?“ Prudce zamrkal, jako by si nebyl jistý, zda ho nešálí zrak. „Už zase tadle víla? Vona se mi snad zdá!“

I já jsem prudce zamrkala. Že svého nového přítele *vtipálka* potkám jen několik hodin poté, co jsem úprkem opustila pivnici U Modřínů, by mě tedy skutečně nena-
padlo.

„Prosím vás, pane. Tady nemůžete zůstat. Vždyť prší...“

Vyjeveně se podíval nejdřív na mě, pak nahoru k nebi, v nehraném úžasu zavrtěl hlavou a přetáhl si přes ni tu zmáchanou mikinu. „No fakt že jo, čoveče!“

Potom se zvedl a překvapivě svižným tempem si to namířil rovnou k hotelu. Než jsem stihla jakkoliv zareagovat, vpadl do dveří, zmateně se rozhlédl kolem sebe, mocně si řihl a praštil sebou na naši krásnou pohovku. „Dáš mi něco napít, nebo jak?“

Útrpně jsem si povzdechla. „To sice ne, ale ráda vám zavolám taxi. Kde bydlíte? Máte u sebe nějaké peníze, abyste mohl –“

„Prej ňáký peníze!“ zařval, až jsem sebou vyděšeně cukla. „Jediná věc, kerá vás ženský zajímá, že jo? Kvůli nim to přece děláte! Lezete do postele s tím zkurveným šmejdem a je vám úplně fuk, že ste mi všechno vzaly! *Všecko*, na čem vopravdu záleží, chápeš, krucinál? Můj domov, moje děti, celej můj život...“ Složil hlavu do dlaní a rozbrečel se. Tak náhle a tak usedavě, až mě zamrazilo. Klekla jsem si k němu a několik minut ho mlčky pozorovala. Nekontrolovaný výbuch opilecké sebelítosti s ním doslova lomcoval, po tvářích mu tekly slzy a najednou mi skoro připomněl malého bezbranného kluka, kterého zklamal svět. Nebýt té bídné vizáže. Té rozervané mikiny, z níž se krom dešťové vody řinul i potok špíny. Těch smrdutých mokrých vlasů, co tak akutně potřebovaly šampón a kadeřnické nůžky. Obzvlášť jeden divně zkroucený pramínek mu s téměř komickou vytrvalostí padal znovu a znovu do obličeje a já si

prostě nemohla pomoci. Natáhla jsem ruku a opatrně mu jej zastrčila zpátky za ucho. Škulbl sebou, jako bych ho tím dotykem spálila.

„Ale vona... se mi vrátí, že jo? Dyť je přece moje! Nebo... už není?“ vzlykl a hlasitě popotáhl. „Tak řekni, hergot! Co si vo tom myslíš, vílo?“

Pokrčila jsem rameny. „Promiňte, to vážně netuším. Můžeme jí spolu třeba zavolat a zeptat se, pak budeme jistě moudřejší. Kdybyste mi dal její telefonní číslo –“

„Já nechci žádný idiotský číslo!“ upozornil mě náležitě dotčeným hlasem. „Já chci, aby věděla, jak hnusnej to je pocit! Jak příšerně bolí, když...“ Zničehonic se prudce nadzvedl a vytřeštil na mě oči. „No bodejť, sakra! Ty seš fakt génius. Víš, co já teď udělám? Seberu se, pudu mezi lidi a... voprcám každou! Úplně každou, kerou potkám. Bude to hodně dlouhej seznam, to ti teda garantuju! Dyť sem eště pořád... chlap k světu, ne? A svobodnej chlap, kurva! Svobodnej, slyšíš?“

A potom se předklonil a dávivě vyzvracel všechno, co mohl.

Všude, kam mohl.

Na opěradlo pohovky, na smetanově bílý koberec před ní, na mou nekřesťansky drahou šifonovou blůzu, na moje stěhna a dokonce i na mé boty, což byl vskutku mistrný výkon.

„Ale tebe ne! Tebe nevoprcám,“ ujistil mě, zatímco si vytahaným rukávem nemotorně otíral pusu. „Ty nejseš nic pro mě. Ty seš... víla.“ S těmito povzbudivými slovy klesl bezvládně zpátky na gauč a zavřel oči.

„Ježíšmarjá, pane, co to děláte? Tady nemůžete spát!“

„Jako proč?“ zamumlal z posledních sil. „K čemu je trole hotel, když se v něm nespí?“

„Jenomže to bych vám... musela dát nějaký pokoj a...“

„No vidíš. Bezva nápad,“ uchechtl se hořce. „Dej mi pokoj. Všichni už mi dejte pokoj, do prdele.“

Mohutné chrápání, které o pár vteřin později zadunělo halou, bylo jasným důkazem, že v tomto boji nemám šanci zvítězit.

Že jsem to nejspíš podělala na celé čáře.

„Jsem úplně k ničemu!“ kvílela jsem hystericky do sluchátka, když rozespalá Annie konečně zvedla telefon. „Stalo se něco hrozného a já... potřebuju tvou pomoc!“

* * *

Stáli jsme nad ním jako tři sudičky a bezradně jsme kroutili hlavami.

„Kde se tak zřídil, proboha?“ žasla Annie, zatímco si dramaticky tiskla dlaň k nosu. „Takovejhle puch jsem už necejtila hodně dlouho!“

Šimon byl mnohem pragmatičtější. Namísto zbytečných slov se k němu odevzdaně sklonil a zašmátral v kapsách mikiny, džínové košile i kalhot, kdysi dávno nejspíš světle modrých.

„Peněženka. Úplně prázdná,“ konstatoval po chvíli. „Mobil, samozřejmě zamknutej. Klíče od bytu, ale bohužel netušíme od jakýho. No a nic víc. Žádná občanka, žádnéj řidičák. Jo, ještě tohle.“

Vytrhla jsem mu z ruky zmuchlaný, skrz naskrz promočený list papíru a rozněžněle jsem se zadívala na obrázek, který bezpochyby kreslilo malé dítě. Barvy na něm se slévaly v jakousi abstraktní změť fleků, takže bylo dost těžké odhadnout původní obsah. Nápis, zdobící téměř celou zadní stranu, se však přečíst dal. „*MUJ MYLOVANEJ TÁTO!*“ Výrazná kaňka, rozchechtaný smajlík a sytě čer-

vené srdíčko. Znovu jsem ucítila to nepříjemné mrazení v zátylku.

„Takže on nelhal. Opustila ho žena, zřejmě si našla jinýho, vzala mu děti, na který je asi hodně fixovanej, a –“

„Hmm. Dojemná story. Ted’ mi ale ksakru porad’, co s ním uděláme,“ přerušil mě Šimon. „Existují ještě zachytky? Nebo ho mám hodit rovnou k policajtům?“

„To přece nemyslíš vážně!“ vyjekla jsem. „Vždyť je to jenom ubohý zlomenej chlap, co neodhadnul svoje síly, žádněj kriminálník! Aspoň teda doufám.“

„Ok, takže ho vezmeme k nám domů?“ utrousila jízlivě Annie. „Ráno mu připravím snídani, vyperu ten humus, kterej má na sobě, a kdyby třeba chtěl, může s náma zůstat už napořád. Uvolníš mu trochu místa ve svý cimře, a je vyštaráno!“

Bezmocně jsem svěsila ramena. „Nezlobte se na mě. Já opravdu nevím, co dál. Ale... nechat ho venku v tom šíleným dešti, nebo mu ještě víc ublížit tím, že ho odvezeme na policii, to prostě...“

„Fajn. Dopravím ho někam do metra,“ rezignoval Šimon. „Tam bude mít aspoň sucho. Položím ho ke vchodu a ráno, až se vzbudí, mu to snad začne normálně myslet. Přinejmenším natolik, aby trefil domů!“

Svorně jsme přikývly na znamení souhlasu. Pak chytla Annie ten nehybný štokilový žok za levou nohu, já za pravou, Šimon mu s poněkud zhnuseným výrazem zabodil ruce do podpaží a společnými silami jsme ho odvěkli k autu.

O nějakých dvacet minut později, když konečně utichl všechen humbuk a já se zvolna přestávala třást, mi v plné míře došlo, jak nesmírné mám štěstí.